

Odluka:

VSRH II Rev 227/1999-2

Zbirni podatci

Broj odluke: VSRH II Rev 227/1999-2

Datum odluke: 18.02.2003

Vrsta odluke: Presuda

Vrsta predmeta: Građanski - revizija iz trgovačkog spora

Odjel: GRAĐANSKI ODJEL

[Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

Tekst

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: II Rev-227/1999-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Stanka Jesenkovića, kao predsjednika vijeća, te Miljenke Vranićar, Davorke Lukanović-Ivanišević, Ivke Zlokić i Nenada Perina, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja I.D.M. G., G., zastupanog po punomoćnici M. P., odvjetnici iz Z., protiv tuženika 1. I. P., autoprijevoznika iz P., zastupanog po punomoćniku J. V., odvjetniku iz Č. i 2. G. H., autoprijevoznika iz Đ., radi isplate, rješavajući reviziju tuženika I. P. protiv pravomoćne presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 27. listopada 1998. godine, br. Pž-3044/98-2, kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu od 22. siječnja 1998. godine, br. II P-2361/97., u sjednici održanoj dana 18. veljače 2003. godine,

p r e s u d i o j e:

Odbija se revizija tuženika I.P. kao neosnovana.

Obrazloženje

Presudom suda prvog stupnja u toč. I. izreke utvrđene su međusobne tražbine tužitelja i II-tuženika na dan 30. travnja 1996. godine u iznosu od 11.606,98 kn (2.085 USD), te je odlučeno da se one uslijed prijeboja gase.

U toč. II. izreke tuženicima je naloženo solidarno da u roku od 8 dana plate tužitelju iznos od 50.261,18 kn s kamatom po stopi prema odredbama čl. 277. st. 1. preuzetog ZOO, odnosno prema Uredbi Vlade RH, tekućim od 27. rujna 1996. godine, do isplate, te da mu naknade parnični trošak u iznosu od 19.090,20 kn.

U toč. III. izreke tužitelj je odbijen s tužbenim zahtjevom kojim je tražio od tuženika isplatu iznosa od 2.941,91 USD s

kamatama i razmjernim dijelom parničnog troška.

Presudom suda drugog stupnja odbijena je žalba I-tuženika kao neosnovana, pa je gore navedena presuda suda prvog stupnja potvrđena.

Protiv pravomoćne presude suda drugog stupnja reviziju je izjavio I-tuženik I.P. pozivajući se na revizijske razloge bitnih povreda odredaba parničnog postupka počinjenih pred drugostupanjskim sudom i pogrešnu primjenu materijalnog prava.

Predložio je da se nižestupanjske presude ukinu i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje odnosno da se one preinače u kojem slučaju traži naknadu troška revizije.

Protivna stranka na reviziju nije odgovorila, a nadležni se državni odvjetnik o reviziji nije izjasnio.

Revizija nije osnovana.

Ispitujući pobijanu presudu u granicama istaknutih revizijskih razloga, a pazeći po službenoj dužnosti na bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 10. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91 i 91/92. – dalje ZPP), sukladno čl. 386. ZPP, ovaj je revizijski sud utvrdio da nisu ostvareni kako istaknuti revizijski razlozi, tako niti onaj na kojega ovaj sud pazi po službenoj dužnosti.

Tako u postupku pred drugostupanjskim sudom nije počinjena bitna povreda iz čl. 354. st. 2. toč. 13. ZPP, na koju se upire revizijom, jer drugostupanjska presuda sadrži jasne razloge o odlučnim činjenicama, pa se ona u svemu može ispitati.

I materijalno je pravo pravilno primijenjeno, kada je u odnosu na revidenta udovoljeno postavljenom tužbenom zahtjevu tužitelja.

Naime, u ovome sporu tužitelj zahtijeva da mu tuženici solidarno nadoknade štetu koja mu je uzrokovana gubitkom pošiljke prilikom prijevoza kamionom na relaciji Koprivnica – Moskva, a temeljem ugovora zaključenog sa tuženikom I.P. dana 29. studenog 1995. godine, br. 1928/95.

Nije u postupku prijeporno da je tužitelj robu predao na prijevoz i da je ona tijekom prijevoza ukradena, a II-tuženik G.H. naplatio zato štetu od osiguratelja u iznosu od 61.818,16 kn.

U fazi ovog revizijskog postupka spornim proizlazi još jedino pasivna legitimacija i odgovornost I-tuženika za naknadu nastale štete tužitelju i njezina visina, a jer je pravomoćnom, a nepobijanom presudom odlučeno o obvezi naknade nastale štete tužitelju po II-tuženiku solidarno zajedno s I-tuženikom.

Glede pasivne legitimacije i odgovornosti revidenta u postupku suda prvog stupnja je utvrđeno, a koja je utvrđenja prihvatio i sud drugog stupnja, da je tužitelj zaključio ugovor o prijevozu robe sa ovim tuženikom i to onaj br. 1928/95. dana 29. studenog 1995. godine, da je ovaj ugovor I-tuženik potpisao i ovjerio svojim pečatom i da je ovog sa svog faksa odaslao tužitelju.

Utvrđeno je i da je tužitelj vozarinu u vidu predujma isplatio I-tuženiku, nakon čega je ovu I-tuženik prosljedio II-tuženiku, te da je I-tuženik primljeni tovarni list od II-tuženika odaslao nakon toga tužitelju. Nadalje je utvrđeno i da je I-tuženik ispostavio račun br. 54. od 29. studenog 1995. godine, u kojem je zaračunao 50% vozarine tužitelju, a kojeg mu je tužitelj platio, ostavši dužan drugu polovicu vozarine od 2.085 USD (odnosno protuvrijednost od 11.608,98 kn). Utvrđeno je i da je vrijednost prijeporne robe iznosila na dan ispostavljanja tovarnog lista, tj. 30. studenog 1995. godine, (list 42. spisa) 57.923,02 USD.

Slijedom takvih utvrđenja pravilan je zaključak nižestupanjskih sudova u prilog pasivne legitimiranosti I-tuženika u

ovome sporu, kao i njegove odgovornosti tužitelju za naknadu mu nastale štete koju trpi zbog krađe robe.

U konkretnom slučaju se radilo o ugovorenom međunarodnom prijevozu, pa I-tuženik kao prijevoznik odgovara po čl. 17. st. 1. Konvencije o ugovoru za međunarodni prijevoz robe cestom – CMR ("Narodne novine", broj 31/91) za potpuni ili djelomični gubitak robe, ili za oštećenje koje nastupi od trenutka preuzimanja robe do predaje, kao i zakašnjenje u isporuci.

Naknada se pak, a slijedom čl. 23. st. 1. CMR obračunava prema vrijednosti koju je roba imala u trenutku predaje robe na prijevoz. U konkretnom slučaju to čini utvrđeni iznos od 57.923,02 USD. Utoliko nije na štetu tuženika tužitelju dosuđen iznos od 50.261,18 kn na isplatu kojega je ovaj tuženik obvezan tužitelju, kao takav čak prethodno i umanjen odbitkom protutražbine II-tuženika, a s naslova dijela neisplaćene vozarine od 11.606,98 kn.

To što je I-tuženik povjerio prijevoz II-tuženiku ne oslobađa ga njegove odgovornosti za prijevoz i pošiljku prema tužitelju (to u ostalom proizlazi iz odredbe čl. 671. i čl. 677. st. 1. Zakona o obveznim odnosima - "Narodne novine", broj 53/91.).

Utoliko revizijskim navodima, a koji se svode na ponavljanje razloga u osporavanju pasivne legitimacije I-tuženika, njegove odgovornosti za štetu i same visine ove štete, nije mogla biti dovedena u sumnju odluka suda.

Valjalo je zato u svemu reviziju kao neosnovanu odbiti i tako odlučiti kao u izreci ove presude, a pozivom na odredbu iz čl. 393. ZPP.

U Zagrebu, 18. veljače 2003.

Predsjednik vijeća:
Stanko Jesenković, v.r.